

ת"פ 40085/05/18 - מדינת ישראל נגד ALI AHMADOV

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 40085-05-18 מדינת ישראל נ' AHMADOV
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יעל גבריאלי

המאשימה

נגד

ALI AHMADOV
ע"י ב"כ עו"ד נירה שגב

הנאשם

הכרעת דין

א. רקע כללי:

1. מעשה שהיה כך היה. הנאשם, אזרח ותושב אזרבייג'אן, הגיע לישראל יחד עם אביו ואמו לצורך קבלת טיפול רפואי לאביו החולה, במסגרת "תיירות מרפא". בעת ששהו בארץ התגוררו הנאשם והוריו בדירה ששכרו בדרך בן-גוריון בבת-ים (להלן - הדירה).
2. ביום 08.05.18 בשעות שלפני הצהריים, כשבועיים לאחר הגעתם ארצה, שהו הנאשם והוריו במתחם בית החולים איכילוב בתל-אביב (להלן - בית החולים). הנאשם נדרש להמרת כסף זר ועל כן ביקש לפנות לעסק העוסק בכך, השייך למר רוני ברמן ומצוי בקניון ויצמן, הצמוד לבית החולים (להלן - הצ'יינג' והקניון, בהתאמה).
3. במקביל, בסמוך לשעה 12:00 הגיע לצ'יינג' מר דורון קלמרו, שבאותה עת העביר משלוח יהלומים של חברת א. שירי יהלומים 2001 בע"מ (שבבעלות מר אליאס (אלי) שירי; להלן - החברה). היהלומים, בשווי כולל של 539,741 דולר (ארה"ב), היו ארוזים בשקיות ניילון ונתונים בתוך מעטפת נייר חומה (להלן - היהלומים והמעטפה, בהתאמה). מר קלמרו המיר בצ'יינג' סכום מסוים ואגב כך הניח את המעטפה על דלפק הצ'יינג'. כשעזב את המקום שכח מר קלמרו את המעטפה על הדלפק.
4. מעט לאחר מכן הגיע הנאשם לצ'יינג', המיר סכום כסף וכנראה הבחין במעטפה. הנאשם הלך מהמקום, אך לאחר זמן-מה שב חזרה, בעת שמר ברמן לא שהה בצ'יינג'. הנאשם נעמד ליד הדלפק,

בחן את המעטפה ובשלב מסוים אף פתח אותה והציץ בתוכנה. לאחר מכן נטל הנאשם את המעטפה, גלגל אותה והלך מהמקום.

5. זמן קצר לאחר מכן הבין מר קלמרו כי שכח את המעטפה בצ'ינג' וחזר למקום בבהלה. באמצעות בדיקת מצלמות האבטחה - בסיועו של מר ברמן - הסתבר מהלך העניינים הנ"ל וזהות הנאשם התבררה. למחרת היום (דהיינו ביום 09.05.18) אותר הנאשם ונעצר בדירה. ברשות הנאשם נתפסו היהלומים, למעט יהלומים בשווי כולל של 133,187 דולר.

6. הנאשם הואשם אפוא, בכתב האישום, בעבירה של **גניבה בנסיבות מיוחדות** (גניבת דבר שערכו עולה על ₪ 500,000), לפי הוראות סעיף 384א(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

ב. גדר המחלוקת בין הצדדים:

7. כפי שכבר אוזכר לעיל, כל ההתרחשויות בדלפק הצ'ינג' תועדו בסרטוני מצלמות אבטחה. יוטעם, כי מדובר בסרטונים של מספר מצלמות, שצילמו את ההתרחשויות ממספר זוויות, כך שתיעוד ההתרחשויות הנ"ל אינו וגם לא יכול להיות שנוי במחלוקת.

8. חרף זאת, ועל אף שהתנהלות הנאשם כאמור לעיל מלמדת, לכאורה ועל-פני הדברים, על נטילה מכוונת של המעטפה, כפר הנאשם במיוחס לו. הנאשם טען, בתשובתו לאישום באמצעות באת-כוחו, כי הוא לא התכוון לשלול את היהלומים מבעליהם אלא התכוון להשיבם, אך משום שאינו ישראלי לא ידע כיצד לפעול והחליט להמתין לחבר כדי שהלה יסייע לו. עוד העלה הנאשם טענות בדבר טיב היהלומים ("אבנים", כהגדרתו) ושוויים הנטען (בפרוטוקול, עמ' 3 שורה 10 ואילך).

9. הנאשם הוסיף וטען בתשובתו לאישום, כי השיב לשוטרים את כל האבנים שהיו ברשותו וכפר בכך שלא השיב חלק מיהלומים. עם זאת, בסופו של יום הסתבר כי גם בעניין זה (אי השבת חלק מהיהלומים) הודה הנאשם במקצת, כפי שעוד יובהר בהמשך הדברים. מכל מקום יש להטעים, כי הנאשם הודה מפורשות בכל מעשיו, כפי שתועדו בסרטוני מצלמות האבטחה, סרטונים אשר הוצגו לפניו הן בחקירתו במשטרה והן במהלך חקירתו הנגדית בבית המשפט; כך שבסופו של יום אין וגם לא יכולה להיות מחלוקת על חלק ניכר מעובדות האירוע.

10. עוד יש להעיר, כי הנאשם הוא כאמור אזרח ותושב אזרבייג'אן ואינו דובר השפה העברית, אך הוא דובר רוסית ובמשטרה ובבית המשפט נחקר בשפה זו.

ג. עיקר פרשת התביעה:

11. מטעם המאשימה העידו בבית המשפט מר קלמרו (השליח), מר ברמן (בעל הצ'ינג') ומר שירי (הבעלים). כמו כן העידו ארבעה שוטרים והוגשו מספר מוצגים, חלקם בהסכמה.

(1) עיקר עדותו של מר קלמרו:

12. מר קלמרו - שבחלק מהמוצגים שהוגשו לפניו מכונה "המתלונן" - פתח את עדותו בתיאור

תחושותיו עקב האירוע "כמו סכין שחותכת לי בעור, כמו פצע מדמם" (בפרוטוקול, עמ' 19 שורה 5 ואילך). לדבריו, בבוקר יום 08.05.18 יצר עמו מר שירי קשר וביקש ממנו לבצע שליחות ממקום עסקו של מר שירי, במתחם הבורסה ליהלומים ברמת-גן, לירושלים. מר קלמרו אסף אפוא את המעטפה ובה היהלומים ממר שירי, כשלבדבריו: **"ידעתי שיש במעטפה יהלומים, יקרים מן הסתם לא ידעתי כמה מדויק אבל ידעתי שזה דבר מאוד יקר"** (שם, שורה 9 ואילך).

13. מר קלמרו נדרש להמיר כסף זר ועל כן הגיע לצ'ינג', כשהוא מחזיק את המעטפה שבה היהלומים מתחת לבית-שחיו: **"כשמסרתי את ה-100 דולר (להמרה - ש.א.) המעטפה היתה מתחת לבית השחי שלי, כשקיבלתי את הכסף המזומן הנחתי את המעטפה על הדלפק, ספרתי את הכסף וברגע שנכנס בי השטן לקחתי רק את הטלפון ואת הכסף ואת המעטפה השארתי שם... אני טיפוס שלא שוכח ולא מאבד כלום, ודווקא כשהייתי צריך לגלות אחריות כל כך גדולה שכחתי את המעטפה"** (בפרוטוקול, עמ' 19 שורה 11 ואילך).

14. מר קלמרו סיפר כיצד, לאחר זמן מה, הבחין שהמעטפה אינה עמו, הבין שכנראה שכח אותה בצ'ינג' ושב לשם במהירות גדולה ובבהלה. מר קלמרו פנה למר ברמן ולאחר בירור וצפייה בסרטוני מצלמות האבטחה זיהו השניים את מי שנטל את המעטפה. מר קלמרו תיאר בעדותו את השתלשלות המאמצים, שנעשו לאיתור הנאשם, אשר בסופו של דבר אותר באמצעות מחלקת תיירות המרפא שבבית החולים (ר' גם בהודעת גב' סורניה כהן ממחלקה זו, ששימשה כמלווה של אבי הנאשם. ההודעה הוגשה בהסכמה וסומנה ת/22).

15. באמצעות מר קלמרו הוגשה תעודת המשלוח, שהיתה בתוך המעטפה (ת/11; להלן - תעודת המשלוח), וכן תרשומת שערך מר קלמרו ביום 09.05.18 אודות היהלומים החסרים (ת/10), בה נרשם כי שוויים הכולל הוא בסך של **133,187 דולר**. מר קלמרו הבהיר, בהקשר זה, כי למחרת יום האירוע (דהיינו ביום 09.05.18) הוא הגיע לתחנת המשטרה כדי לבדוק את הסחורה שנתפסה אצל הנאשם. לדבריו: **"היו 19 מעטפות של יהלומים בשקית. זה הגיע בצורת שרוול וכשקיבלנו את הסחורות שהחוקרים הצליחו להביא לתחנה התברר ש-5 שורות היו חסרות, חלקן קרועות עם סימן של שיניים, של קריעה ובחלקן היו חסרות כמה אבנים"** (בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 21 ואילך; עמ' 22 שורה 13 ואילך)^[1]. מר קלמרו הוסיף שבעת שקיבל את המעטפה ממר שירי הוא לא ראה את תעודת המשלוח, משום שזו היתה בתוך המעטפה, ולכן הוא ביקש מהחברה לקבל את העתק תעודת המשלוח על מנת שיוכל לבדוק אם כל הסחורה אכן נתפסה.

16. בחקירה הנגדית ציין מר קלמרו כי הוא אינו עוסק בבלדרות אלא מנהל סניף של בית קפה, ובאירוע דנא כמעין עבודה נוספת "עשה טובה" למר שירי, שהיה לקוח שלו בבית הקפה. גם בחקירה הנגדית, כמו בחקירה הראשית, הביע מר קלמרו את תחושותיו הקשות עקב האירוע והשלכותיו, הן ברובד הכלכלי והן ברובד הנפשי (בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 2 ואילך; עמ' 26 שורה 15). בהקשר זה שאלה ב"כ הנאשם את מר קלמרו אם הוא יכול לאשש בחשבוניות את טענתו כי שילם כסף לחברת חקירות, אליה פנה לדבריו לסיוע עוד במהלך האירוע, והלה השיב בחיוב. בחקירה החוזרת אף הוצגה הקבלה בעניין, על-סך ₪ 2,712 (שם, עמ' 26 שורה 18 ואילך).

17. מר קלמרו סיפר כי בתחילה הוא לא פנה למר שירי, גם משום שחשש וגם משום שהיה **"בטוח שאמצא אותם"** (בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 29 ואילך; עמ' 23 שורה 13). עם זאת, כשהיהלומים

נתפסו דיווח מר קלמרו לחברה, אשר שלחה לתחנת המשטרה יהלומן ומשקל מתאים מטעמה. תהליך הבדיקה והשקילה של היהלומים, שנתפסו אצל הנאשם, נעשה על-ידי היהלומן האמור, בנוכחותו של מר קלמרו, וגם תועד על-יד מר קלמרו בזמן אמת במסמך ת/10; וכדברי מר קלמרו: **"פתיחת השקיות, העברתן למשקל, הכנסתן למשקל אטום, ראיתי את המשקל, הצלבנו עם תעודת המשלוח וכתבתי במסמך"** (בפרוטוקול, עמ' 25 שורה 4 ואילך; עמ' 26 שורה 1 ואילך).

(ב) עיקר עדותו של מר שירי:

18. מר שירי הוא כאמור הבעלים של החברה וגם של רשת חנויות תכשיטים. הודעתו במשטרה, שנגבתה ביום 14.05.18 הוגשה חלף חקירתו הראשית (סומנה ת/1) ולה צורף עותק נוסף מתעודת המשלוח (כזכור, עותק מהתעודה הוגש באמצעות מר קלמרו וסומן ת/11). תעודה זו מפרטת את ערך היהלומים, כנקוב בעובדות כתב האישום, דהיינו: בשווי כולל של **539,741 דולר**. באמצעות מר שירי גם הוגשה אחת משתי השקיות המשטריות המאובטחות שבהן הושמו היהלומים שנמצאו אצל הנאשם ברשותו (ר' להלן בתמצית עדויות השוטרים. מדובר בשקית בה הושם יהלום בודד שנמצא, במהלך החיפוש, בכיסו של הנאשם. סומנה ת/2).

19. בהודעתו ציין מר שירי כי מר קלמרו נותן לחברות שלו שירותים **"בהעברת יהלומים בין היתר"** (ת/1, שורה 2 ואילך). מר שירי הוסיף וציין כי הוא יוכל לזהות את היהלומים החסרים, במידה וימצאו, משום ש**"מדובר ביהלומים רגילים מלוטשים ואם אראה אותם אוכל לדעת אם שייכים לי לפי הליטוש והאיכות"** (ת/1, שורה 10 ואילך).

20. במסגרת החקירה הנגדית נשאל מר שירי רבות אודות היבטי הביטוח, כמו גם בשאלה כיצד קבע את ערכם של היהלומים (הנקוב בתעודת המשלוח). מר שירי השיב כי בעת גביית הודעתו (כאמור ביום 14.05.18) לא היה ברור לו אם הביטוח שלו אמנם מכסה את הנזק שנגרם, אך לאחר מספר חודשים התברר כי קיים כיסוי ועל כן הוא הגיש תביעה בעניין (בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 3 ואילך).

21. באשר לשאלת טיבם של היהלומים וערכם הסביר מר שירי כי הוא עוסק בענף היהלומים מזה 40 שנים ומכאן מומחיותו. לדברי מר שירי, היהלומים במשלוח דנא - כמו רוב רובם של היהלומים, למעט במקרים יוצאי דופן - היו ללא תעודה ספציפית מלווה, והוא קבע את מחירם על סמך מומחיותו ולאור המחירון הבינלאומי הנוהג (בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 8 ואילך). מר שירי הבהיר, במענה לשאלות חוזרות של הסניגורית בנושא זה, כי הכשרתו בענף היהלומים אינה נובעת מהסמכה פורמאלית כזו או אחרת אלא מניסיונו רב השנים והתפקידים שמילא בענף היהלומים, כאשר, כדבריו, **"ההשכלה ביהלומים זה ניסיון"** (בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 1 ואילך). עוד יש לציין, כי לשאלת ב"כ הנאשם אם החברה עדיין עובדת עם מר קלמרו השיב מר שירי **"הרבה פחות"** והוסיף: **"אני אחרי התקלה הזאת כבר לא רוצה לדבר איתו"** (שם, עמ' 10 שורה 6).

(3) עיקר עדותו של מר ברמן:

22. הודעתו של מר ברמן, בעל הצ'ינג', הוגשה חלף חקירתו הראשית (סומנה ת/6). בנוסף הוגשו באמצעותו סרטוני מצלמות האבטחה הרלוואנטיים (ר' ת/5). בהודעתו (שנגבתה ביום 10.05.18) ציין מר ברמן כי מר קלמרו הוא לקוח ותיק שלו וביום האירוע הגיע לפרוט כסף והלך. זמן מה לאחר מכן

חזר מר קלמרו מבוהל "ושאל אם הוא השאיר מעטפה במקום, התחלנו לחפש בפחים לידינו, לא מצאנו כלום והחלטנו לפתוח את המצלמות של העסק שלי. הצלחנו לזהות מה קרה, ראינו שדורון (קלמרו - ש.א.) השאיר את המעטפה, שהמעטפה זזה הצידה ע"י לקוחות אחרים ואז זיהינו את הבחור שלקח את המעטפה" (ת/6, שורה 4 ואילך).

23. בחקירה הנגדית אישר מר ברמן כי הדלפק, שממנו נלקחה המעטפה, נמצא מעבר לחלון הזכוכית של הצ'ינג', כך שהוא חשוף לקהל ועל כן כל עובר אורח יכול היה (פיזית) ליטול את המעטפה (בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 12 ואילך). מר ברמן אישר - כפי שגם ניתן לראות בסרטוני מצלמות האבטחה - כי אישה שהגיעה לצ'ינג' ופרטה בו כסף הזיזה את המעטפה הצידה; והוסיף: "גם לקוחות (נוספים - ש.א.) הזיזו, זה היה נראה בתור זבל. יש מלא ניירות אנשים משאירים שם פתקים, ניירות, קבלות. אנשים הזיזו את זה בסרטון ורואים את זה" (שם, עמ' 18 שורה 3 ואילך).

(4) עיקר עדויות השוטרים:

(א) רס"ר ארטיום פייגין:

24. רס"ר פייגין תצפת על הדירה, כחלק מצוות בילוש, בשעות הבוקר ביום 09.05.18. בשלב מסוים הבחין רס"ר פייגין בנאשם, שאותו זיהה לפי צילומיו בסרטוני מצלמות האבטחה, מגיע למקום. רס"ר פייגין ניגש לנאשם, שלא הבין את דבריו, אך אמר שהוא מבין רוסית ועל כן רס"ר פייגין, ששפת אמו רוסית, דיבר עמו בשפה זו. רס"ר פייגין הציג עצמו כאיש משטרה ודרש מהנאשם להזדהות. לאחר שווייד את זהותו של הנאשם הזהיר אותו: "אמרתי לו שכל דבר שיאמר על ידו יכול לשמש כנגדו בבימ"ש ואינו חייב לומר דבר" (ר' בדו"ח הפעולה ת/3, מיום 09.05.18).

25. בתשובה לשאלות רס"ר פייגין הנאשם כי יום קודם לכן הוא אמנם ביקש להחליף כסף בצ'ינג', ובהמשך:

...שאלתי האם הוא לקח משהו ממקום להחלפת כספים? הוא השיב לא. אמרתי לו שאני יודע הכל ורואים אותו שם דרך המצלמות. שאלתי האם הוא לקח משהו שלא שייך לו? הוא השיב תשמע אני אגיד לך הכל אבל אני מפחד באמת כי לא עשיתי כלום ולא גנבתי ורציתי להחזיר את הזה. שאלתי מה לקחת? הוא השיב נייר בצבע חום. אמרתי מה זה נייר בצבע חום דומה למעטפה? הוא אמר: כן. שאלתי אתה יודע מה היה בתוך המעטפה הזאת? הוא השיב: לקחתי את זה ולא ידעתי מה יש בפנים הלכתי לשירותים בקניון ופתחתי ואז התפזרו אבנים בתוך תא השירותים ולא ידעתי האם זה יהלומים אמתיים או מזויפים. שאלתי: איפה נמצאים השקיות עם האבנים אצלך בבית? הוא השיב: לא נתתי לחבר. אמרתי: אתה בטוח כי אני אכנס לבית שלך עם צו חיפוש ואחפש בכל הבית. הוא השיב: לא צריך בבקשה אבא שלי חולה אני אגיד לך זה נמצא בתוך הבית (ר' בדו"ח הפעולה ת/3).

26. בשלב זה הסכים הנאשם כי רס"ר פייגין יבוא עמו לדירה ואמר שיביא לו את היהלומים. הנאשם נכנס לביתו ובנוכחות רס"ר פייגין פתח מגירה של שידה והוציא ממנה תיק צד שחור, שממנו הוציא "שקיות שקופות המכילות אבני יהלום כשחלקם מכוסות בעטיפות כחולות קטנות". את השקיות הכניס רס"ר פייגין "לכיס הימני של מכנסיי שהיה ריק מתוכן". בתחנת המשטרה, יחד עם איש המקצוע מטעם החברה, היהלומים נשקלו ונמצא שמשקלם 90.4 גרם. היהלומים אלה הוכנסו לשקית

משטרתית אטומה. בנוסף, בחיפוש על גופו של הנאשם מצא רס"ר פייגין אבן יהלום בכיס, שאותה הכניס לשקית נוספת (זו השקית שהוגשה כאמור באמצעות מר שירי וסומנה ת/2), כך שבסך הכל העביר שתי שקיות משטרתיות אטומות.

27. בחקירתו הנגדית הסביר רס"ר פייגין כי צוות הבילוש לא הצטייד מראש בצו חיפוש, משום שבאותו שלב הכתובת לא היתה ידועה בוודאות ועל כן הושמה התצפית (בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 13 ואילך). בהקשר זה יש להעיר, כי בהמשך אותו יום (09.05.18) הוצא צו חיפוש, שבוצע בשעות הערב, אך לא הניב כל ממצא נוסף (ר' בדו"ח הפעולה ת/24).

28. בחקירה הנגדית נשאל רס"ר פייגין ממושכות אודות אופן טיפולו ביהלומים, שאותם מסר לו הנאשם. רס"ר פייגין הסביר שבשטח הוא לא צילם את היהלומים אלא הביא אותם לתחנה, שם הם טופלו ונשקלו על-ידי אנשי מקצוע מטעם הבעלים (בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 27 ואילך; עמ' 14 שורה 6 ואילך). בהקשר זה הוסיף רס"ר פייגין והבהיר כי משקל היהלומים שצוין בדו"ח הוא המשקל שנמסר לו מאנשי המקצוע ששקלו את האבנים ואישר שאינו יודע אם מדובר במשקל ברוטו או נטו (שם, עמ' 15 שורה 17 ואילך). לאחר מכן, השקיות המשטרתיות הועברו על ידו לחקירות לב תל-אביב (שם, עמ' 16 שורה 11).

(ב) רס"ל אולג קנצלר:

29. נוכח גרסת הנאשם בהקשר ליהלומים החסרים, שלפיה הוא פתח את המעטפה בשירותים שבקניון ויהלומים נפלו על הרצפה, פנה רס"ל קנצלר לנאשם ולאחר שהזהירו בדבר זכויותיו, לרבות זכותו שלא לשתף פעולה בחקירה, שאל אותו אם הוא יהיה מוכן להצביע על המקום בו נפלו היהלומים. הנאשם השיב בחיוב ובשעה 12:00 (ביום 09.05.18) יצא רס"ל קנצלר עם הנאשם ובלש נוסף לקניון. שם, בהובלה של הנאשם, נגשו לתא השירותים בו פתח הנאשם לטענתו את המעטפה. הנאשם "אמר **שנכנס לתוך התא ושם פתח שקית, על מנת לבדוק את תכולתה ונפלו מספר יהלומים מהשקית על הרצפה. ברגע זה החשוד סגר את השקית והכניס אותה לתוך כיסו של הג'קט, לא ניסה להרים יהלומים שנפלו ומיד עזב את המקום. ביצעתי סריקה מקיפה בתוך התא ובתאים הנוספים וככלל בכל השירותים, ללא ממצאים. לציין כי השירותים נוקו מספר פעמים מאז המצאו של החשוד במקום**" (ר' בדו"ח הפעולה ת/12).

30. בחקירה הנגדית נשאל רס"ל קנצלר מדוע לא כלל, במסגרת האזהרה לנאשם, גם הודעה על זכות הנאשם להיוועץ בעו"ד, ולכך הוא השיב: "אני בסה"כ הזכרתי לו שוב פעם ומה ששמע כמה פעמים מאז שעצרו אות[ו], אני בערך השישי או שביעי החוזר על הזכויות שלו אז יכול להיות שלא ציינתי את זה בדוח" (בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 1 ואילך).

(ב) רס"מ שלגית שלמה:

31. רס"מ שלמה ערכה מספר פעולות חקירה, שביניהן השבת היהלומים - שהושמו כאמור בשתי שקיות משטרתיות אטומות - לידי של מר קלמרו (ר' המזכרים ת/13 עד ת/15). רס"מ שלמה אישרה כי היא לא ציינה במזכריה הנ"ל מיהו השוטר שמסר לה את השקיות האטומות אך הוסיפה כי דובר בצוות של הבילוש (בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 28).

32. ב"כ הנאשם הטיחה ברס"מ שלמה כי היא לא היתה צריכה להשיב את היהלומים למר קלמרו, שכן הבעלים הוא מר שירי, ולכך השיבה: **"הוא היה המתלונן הוא הגיש תלונה ומסר ששכח את המעטפות ומן הראוי להחזיר לו"** (בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 4). בהמשך הוסיפה שהיהלומים נמסרו למר קלמרו על מנת שיעבירם לבעלים.

(ד) רס"ר ויאצ'סלאב גולדשטיין ותוכן הודעות הנאשם:

33. רס"ר גולדשטיין, הדובר את השפה הרוסית, גבה את שתי הודעות הנאשם, אשר גם תועדו בהקלטה (ההודעה הראשונה, מיום 09.05.18, סומנה ת/16; ההודעה השנייה, מיום 16.05.18, סומנה ת/17; תיעוד החקירות (בתקליטורי אודיו) סומן ת/18 וטפסי יידוע זכויות סומנו ת/19 ות/20). כאמור בפתח ההודעה הראשונה, הנאשם התייעץ עם עו"ד בטרם חקירתו זו, הגם ששם עורך-הדין המדובר לא צוין בהודעה (ר' גם בפרוטוקול, עמ' 31 שורה 12 ואילך).

34. **בהודעה הראשונה** (כאמור, מיום 09.05.18, שנגבתה לאחר היוועצות עם עו"ד) סיפר הנאשם כי הוא הגיע לישראל עם הוריו ביום 25.04.18, דהיינו: כשבועיים עובר לאירוע מושא כתב האישום, וזאת לצורך טיפול באביו חולה הסרטן (ת/16, שורה 5 ואילך; שורה 59 ואילך).

35. הנאשם נשאל מהיכן היו לו היהלומים, שאותם מסר לשוטרים, והוא השיב לכך בתיאור מפורט של מעשיו ביום האירוע. הנאשם סיפר כי הוא שהה עם הוריו בקניון, הצמוד לבית החולים, על מנת לאכול. כיוון ששם לא הסכימו לקבל ממנו תשלום בדולרים, הוא הלך לצ'יינג' והמיר 100 דולר. ואולם, כך לטענת הנאשם, בשלב מאוחר יותר הסתבר לו שדרוש לו כסף נוסף, לתשלום עבור הטיפול שקיבל אביו באותו היום. או אז:

...שוב הלכתי לצ'יינג' אבל לא היה שם אף אחד... עמדתי ליד הוויטרנה [ש]ל הצ'יינג', מחכה לו להמיר כסף. חיכיתי לו, וראיתי בקבוק וליד זה נייר. חיכיתי עוד חמש דקות, ואז נגעתי בנייר והרגשתי שיש משהו שם. פתחתי את הנייר, וראיתי שיש בפנים משהו עטוף באיזולירבנד. חשבתי שזה אולי מצלמה נסתרת, ורוצים לעשות קטע או משהו כזה. לקחתי את הנייר/מעטפה. הסתכלתי ראיתי שאין אף אחד, הלכתי לשירותים. בדיוק רציתי ללכת לשירותים. בשירותים התחלתי לפתוח את העטיפה של איזולירבנד, היה קשה לפתוח את זה. אז פתחתי עם השיניים את נייר דבק/איזולירבנד, ונפלו אבנים. לא יודע כמה. לא האמנתי שזה אמיתי (ת/16, שורה 17 ואילך).

36. הנאשם נשאל אם ראה אבני חן בתוך המעטפה ולכך השיב:

אי אפשר היה לראות. זה היה ממש עטוף חזק, אפילו חשבתי שזה פצצה. זה היה עגול כמו ביצה. כשפתחתי נפלו כמה אבנים. מאיפה שנפתח נפלו כמה אבנים, הסתכלתי פנימה ראיתי שיש שם אבנים בפנים. שטפתי ידיים ויצאתי מהשירותים. נכנסתי חזרה לקניון. הסתכלתי לכיוון הצ'יינג' לא היה שם אף אחד. רציתי לחזור לצ'יינג' להמיר דולרים, אך אמא ואבא התקשרו, לא אמא אלא המלווה התקשרה אמרה שהרופא מחכה...

אחרי זה הלכנו הביתה. נכנסתי לחדר שלי. פתחתי את העטיפה הזאת. ראיתי שהעטיפה הזאת נפתחת כמו סרט, ויש שם חבילות קטנות. שתיים מהן היו קרועות. אחת מהם ריקה, זאת שכנראה ממנה נפלו אבנים בשירותים. והשנייה היתה קרועה[ה] קצת, אך כנראה שלא נפל

משם כלום" (ת/16, שורה 26 ואילך).

37. הנאשם טען כי לא ספר כמה שקיות היו במעטפה ושלאחר שהסתכל בהן "אפילו לא האמנתי שזה אבנים אמיתיות. גם העטיפה נראית כאילו זה אבני חן זולות. שמתי בתיק הקטן שלי. התקשרתי לחבר. שמו פרחדין (להלן גם - החבר). שאלתי אותו איפה הוא, אמר בעבודה... אמרתי לו כשתחזור לבתי ים, תתקשר אלי, יש איזה עניין" (ת/16, שורה 37 ואילך). בתשובה לשאלה מדוע הנאשם והוריו לא שבו למולדתם - הגם שתכננו לעשות כן באותו הבוקר - השיב הנאשם: "אני החלטתי. בגלל שחבר מגיע אלי. הייתי צריך לשאול את החבר. אני עד אז לא ידעתי אם זה אמיתי או לא, האבנים" (ת/16, שורה 49). הנאשם עמד על כך שלא סיפר לאיש על היהלומים, לא לחבר ולא להוריו, וכשנשאל מדוע ענה: "לא יודע. לא חשבתי שזה אמיתי. חיכיתי שחבר יבוא ונחזיר את זה למשטרה" (שם, שורה 76 ואילך; שורה 147).

38. הנאשם זיהה את עצמו בסרטון מצלמות האבטחה, שהוצג לו, ואף אישר שקרע את המעטפה ובדק את תוכנה; וכדבריו: "הסתכלתי ימינה שמאל[ה], ראיתי שזה של אף אחד. ה[לכתי] לשירותים כי סיקרן אותי מה זה" (ת/16, שורה 103). לשאלה מה עשה עם המעטפה השיב הנאשם: "בשירותים זרקתי לפח. רק העטיפה של האיזולירבנד לקחתי איתי" (שם, שורה 90). הנאשם נשאל מדוע לא החזיר את המעטפה לעובדי הקניון, או לשומרים, או לעובדי בית החולים או מאבטחיו, ולכך ענה: "כשיצאתי מהשירותים, חזרתי לקניון. אפילו רציתי להמיר עוד כסף. עמדתי ליד מקדונלדס, הסתכלתי ראיתי שאין אף אחד בצ'יינג', חיפשתי לראות אם מישהו מחפש משהו" (ת/16, שורה 109 ואילך).

39. בנוגע ליהלומים החסרים חזר הנאשם וטען כי מלבד מספר יהלומים - שנפלו בתא השירותים כשהוא פתח שם את השקית - לא חסרים יהלומים נוספים וגם לא חסרות שקיות יהלומים, והכחיש כי מסר או מכר את היהלומים; וכדבריו: "אבנים נפלו בשירותים כשקרעתי את העטיפה. אבל פה שוטרים אומרים שחסר ארבע שקיות, וזה לא היה ככה" (ת/16, שורה 119 ואילך; שורה 127 ואילך; שורה 189 ואילך).

40. החוקר ביקש מהנאשם את הקוד לטלפון הנייד שלו, בין היתר על מנת ליצור קשר עם אותו חבר. ואולם, הנאשם מסר קוד שלא פתח את המכשיר וניסיון פתיחה באמצעות שימוש בטביעת אצבעו של הנאשם לא צלח. הנאשם ציין, בהקשר זה, "אולי הטלפון ה[ת]קלקל". (ת/16, שורה 135 ואילך).

41. הנאשם נשאל עוד, אם ביקר בחנות תכשיטים מאז שמצא את המעטפה והשיב: "כן. בבת ים. היינו בחנות ירקות ופירות, היינו בחנות עם מצרכים, היינו בחנות תכשיטים. תכשיטים פשוטים אבל, לא תכשיטים יקרים. קניתי מחזיק המפתחות" (ת/16, שורה 112 ואילך). לשאלה אם בדק מהו שווי האבנים שמצא, השיב הנאשם: "לא. כשבדקתי בבית בפעם הראשונה בדקתי עם פנס. ראיתי שזה נראה כמו יהלומים. חשבתי אולי זה סוורובסקי, כי מי היה עוטר כך אבני חן זולות/חיקויים של אבני חן".

42. בהודעה השנייה, שנגבתה כשבוע לאחר מכן (ת/17 מיום 16.05.18), ויתר הנאשם על זכות ההיוועצות, תוך שהחוקר אישר לנאשם כי יוכל להתקשר לעו"ד בהמשך אם ירצה בכך. הנאשם שב ונשאל מדוע אינו נותן לחוקרים את הקוד של הטלפון שלו; והשיב: "אני לא זוכר את הקוד של הטלפון. גם אם מחליפים קוד טבעית האצבע צריכה להישאר, אבל גם זה לא פתח" (ת/17).

שורה 11 ואילך). עם זאת, בהמשך שב הנאשם ומסר את אותו קוד שמסר בחקירתו הראשונה, שכאמור לא הביא לפתיחת הטלפון. הנאשם הוסיף וטען, באותו ההקשר, כי הוא לא יכול למסור לחוקר את מספר הטלפון של החבר משום שהמספר שמור בטלפון הנייד שלו, שכאמור לא נפתח (שם, שורה 50 ואילך).

43. החוקר הטיח בנאשם שעובדי הניקיון בקניון נבדקו ולא מסרו על מציאת אבנים על רצפת השירותים (בהקשר זה ר' גם בהודעת עובדת הניקיון, שהוגשה וסומנה ת/21). ואולם, הנאשם עמד על גרסתו, הכחיש שמכר את היהלומים החסרים והוסיף: **"אתה יודע ואני יודע שאני החזרתי. אולי השוטרים לקחו משם, אני לא יודע לגבי זה. כל מה שהיה נתתי, והם לקחו את זה"** (ת/17, שורה 78 ואילך).

ד. עיקר פרשת ההגנה:

44. מטעם ההגנה העידו הנאשם והחבר. ב"כ הנאשם הודיעה, בטרם עדות הנאשם, כי היא מוותרת על חקירתו הראשית שכן הודעות הנאשם שנגבו במשטרה (ת/16 ות/17) הן מבחינתו הגרסה שלו.

45. בחקירה הנגדית, כפי שכבר אוזכר בפתח הדברים, הוצגו לנאשם סרטוני מצלמות האבטחה והלה אישר כי מדובר בו וכי הסרטונים משקפים את מעשיו, לרבות בפתיחת המעטפה ולאחר מכן נטילתה מדלפק הצ'ינג' (בפרוטוקול, עמ' 38 שורה 18 ואילך). הנאשם המשיך בתיאור מעשיו באותה העת כלהלן: **"חשבתי שזו פצצה והלכתי לשירותים להסתכל. המעטפה היתה סגורה לכן לא הצלחתי להבין מה יש בה... הפריטים היו סגורים בסקופ' חזק ואז לא היה מובן מה זה ובגלל זה נכנסתי לשירותים כדי להסתכל מה זה"** (בפרוטוקול, עמ' 39 שורה 29 ואילך). הנאשם אישר שפתח את השקיות עם שינוי, הגם שצמצם וטען כי, **"אולי", "אחת או שתיים נפלו"** (שם, עמ' 40 שורה 14 ואילך). הנאשם טען שאינו יודע כמה יהלומים נפלו ואף הוסיף שלא ראה בעיניו את הנפילה: **"אולי נפל כשפתחתי אבל לא ראיתי... יכול להיות שפתחתי את הסקופ' אז זה נפל"**.

46. הנאשם נשאל מדוע הוא לא החזיר את המעטפה לצ'ינג' והשיב כי חיכה לבעלים של הצ'ינג' כעשר דקות ואף ניסה לברר עם המוכר בחנות הקרובה היכן הוא נמצא (בפרוטוקול, עמ' 41 שורה 25 ואילך). עם זאת אישר הנאשם כי לאחר סיום הפגישה עם הוריו אצל הרופא הוא לא שב לצ'ינג' (שם, עמ' 42 שורה 19). הנאשם הסביר כי הוא לא השיב את המעטפה למאבטחי הקניון, או למלווה מטעם בית החולים (גב' סורניה כהן, ר' בפסקה 13 דלעיל), משום שהוא תייר בארץ ו**"לא יודע למי להחזיר"**. לכן, כך לטענתו, הוא בחר להמתין לחבר ולברר עמו לאיזו תחנת משטרה עליו לפנות (שם, שורה 1 ואילך).

47. בחקירה הנגדית סתר הנאשם לא אחת את הגרסה שמסר בהודעותיו במשטרה. כך, בניגוד לטענתו בהודעה הראשונה, שלפיה הוא בדק את היהלומים עם פנס (ר' בפסקה 40 דלעיל), בחקירה הנגדית הכחיש הנאשם את הדברים ואף שאל **"איזה פנס?"** (בפרוטוקול, עמ' 42 שורה 11 ואילך). בנוסף, להבדיל מגרסתו בהודעותיו, בחקירה הנגדית טען הנאשם כי סיפר להוריו ש**"מצאתי משהו"** ואף הוסיף שבגלל זה **"ביטלו לי את הטיסה"** (שם, שורה 27 ואילך). ואולם, לאחר שהוטחה בנאשם גרסתו המכחישה במשטרה הוא חזר בו וטען כי לא סיפר על היהלומים להוריו (שם, עמ' 43 שורה 5).

48. עוד יש לציין כי הנאשם אישר שבחיפוש, שנערך עליו בתחנת המשטרה, נמצא יהלום בכיסו

(בפרוטוקול, עמ' 43 שורה 11). לבסוף, כשנתבקש הנאשם לאשר שכבר כשהוא הגיע לדירה הוא הבין כי מדובר ביהלומים, תשובתו היתה: **"במשטרה אמרו לי שזה יהלומים"**.

49. כאמור, גם החבר (מר קרימוב פחדין) העיד לפניי בבית המשפט, כעד מטעם ההגנה. בחקירתו הראשית בבית המשפט סיפר החבר כלהלן:

באותו יום שתפסו אותו (את הנאשם - ש.א.) בבוקר הוא התקשר אליי שמצא שקית של אבנים. לא יודע אם יהלומים או לא, ורצה ללכת למשטרה להחזיר את זה. ופחד ללכת, אז אמרתי לו אני הייתי עובד באותו יום בירושלים אני קבלן עובד בניין, אז אמרתי אני יחזור אני יקח אותו וביחד נחזיר את השקית מה שהוא מצא. זהו המשכתי לעבוד וזה אחרי כמה שעות עבר עוד פעם התקשר שכבר משטרה הגיעה ותפסו אותו. אמרתי לו בסדר אפילו דיברתי גם עם שוטר הבנאדם חיכה לי רצינו להחזיר את זה בטלפון. וכבר הגעתם ראשונים ותפסו אותו מה אני יכול להגיד? (בפרוטוקול, עמ' 43 שורה 27 ואילך).

50. בחקירה הנגדית נשאל החבר מדוע לא סיפר את גרסתו האמורה במשטרה, וענה: **"למה אני צריך ללכת למשטרה לספר? לא הזמינו אותי לא הלכתי. אני דיברתי עם חוקר בטלפון אם היה צריך היו יוצרים איתי קשר. לא חשבתי יש צורך למה אני לא חשוד בזה בכלל"** (בפרוטוקול, עמ' 44 שורה 18 ואילך). כשהוטח בחבר שאין בתיק כל אינדיקציה לכך ששוחח עם שוטר, הוא השיב: **"אין לי מושג איך המשטרה פה עובדת. אני יודע שדיברתי בטלפון"** (שם, שורה 25).

51. יש לציין כי בניגוד לגרסת הנאשם, שלפיה הנאשם לא סיפר לחבר מה מצא אלא רק אמר שהוא צריך לשוחח עמו על **"איזה עניין"** (ר' בפסקה 36 דלעיל), החבר טען כאמור כי הנאשם סיפר לו על מה שמצא; ואף הוסיף והבהיר: **"אם כבר אני דיברתי עם המשטרה מה זה אומר? אני כבר ידעתי על זה ודיברתי עם המשטרה על זה"** (בפרוטוקול, עמ' 45 שורה 6 ואילך).

ה. דין והכרעה:

52. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי והתרשמתי מהן, וגם עיינתי במוצגים שהוגשו מטעם הצדדים ושמעתי את סיכומי ב"כ הצדדים (כאשר ב"כ הנאשם גם הגישה השלמת סיכומים בכתב), אני קובע כי עובדות כתב האישום הוכחו בבית המשפט כדבעי, במידה הנדרשת במשפט פלילי.

53. ב"כ הנאשם, כיד כישרונה הטובה עליה, ביקשה למצוא תקלות ומחדלים רבים בניהול החקירה, על כל היבטיה, אך נוכח המחלוקת העובדתית המצומצמת בין הצדדים - כפי שהובהרה בסופו של דבר נוכח תוכן סרטוני האבטחה - אין בטענות אלה כדי להשפיע על התוצאה הסופית. כך, למשל, ב"כ הנאשם הרחיבה בטענות לתקלות ולנתק בשרשרת העברת המוצגים (דהיינו היהלומים). דא עקא, שהנאשם הודה מפורשות כי הוא מסר את היהלומים שהוציא בזמנו מתוך המעטפה לידי השוטרים, וממילא ברור כי לא יכולה להיות מחלוקת שאלה היהלומים שהיו במעטפה.

באופן דומה הלינה ב"כ הנאשם על כך שרס"ר פייגין, אשר עצר את הנאשם בדירה, העמיד אותו על זכויותיו רק באופן חלקי, שכן הודיע לו רק על זכותו שלא להשיב לשאלותיו ולא על זכותו להיוועץ בעו"ד. ואולם, עיקר הגרסה שמסר הנאשם לרס"ר פייגין זהה לגרסתו לפניי ועל כן ברי הוא שזכויותיו לא נפגעו באופן מהותי, ובוודאי לא במידה כזו העשויה לגבש הגנה מן הצדק. אגב כך יוער כי ב"כ הנאשם טענה (בסעיף 1 לסיכומיה בכתב) שחקירות הנאשם במשטרה לא תועדו בהקלטה, אך מדובר בטענה שגויה וכאמור הקלטות החקירות אף הוגשו

לפניי (ר' בת/18).

(1) גניבה במציאה והתגבשות יסודות העבירה:

54. במישור היסוד העובדתי עבירת הגניבה דורשת, על פי הגדרתה, "נטילה" של דבר הניתן להיגנב. עם זאת, על-פי הדין, רכיב הנטילה יכול להשתכלל גם ב"מציאה", וזאת "אם בזמן המציאה מניח המוצא שאפשר באמצעים סבירים לגלות את הבעל" (כאמור בהגדרות שבסעיף 383(ג)(1)(ד) לחוק העונשין). במקרה דנא מדובר במקרה מובהק בו הנאשם יכול היה, בקלות רבה, לאתר את הבעלים, שהרי הנאשם לא מצא את המעטפה על הרצפה ברחוב, ברשות הרבים, אלא על דלפק הצ'ינג'. דלפק זה אמנם היה נגיש לעוברים והשבים במקום, אך הנאשם יכול היה בקלות לאתר את בעל הצ'ינג' (מר ברמן) ולהפקיד בידיו את המעטפה - לו רק היה מחכה לו מספר דקות, או לכל הפחות עובר במקום לאחר סיום בדיקת הרופא; פעולות שהנאשם נמנע בבירור מלעשות.
55. ואולם, חשוב להדגיש שאין עסקינן כאן במחדלים של הנאשם גרידא, אלא בהתנהגות מכוונת של הנאשם המוכיחה גם את היסוד הנפשי הנדרש בעבירה, דהיינו: הכוונה לשלול את הדבר הנגנב מבעליו שלילה של קבע. כל התנהלות הנאשם, מתחילתה ועד סופה, מלמדת על כוונתו הפלילית הברורה: כפי שנראה היטב בסרטוני מצלמות האבטחה, התנהלות הנאשם בהתייחס למעטפה היתה זהירה מאוד: הנאשם עשה את מה שעשה - דהיינו, בחן את המעטפה ולאחר מכן פתח אותה והציץ לתוכה - כביכול אגב אורחא, ולבסוף נטל את המעטפה מהדלפק, לגלג אותה והלך מהמקום בטבעיות.
56. גם התנהלות הנאשם לאחר הנטילה - כפי שהוא עצמו תיאר אותה, אם כי באופן חלקי ותוך סתירות פנימיות מסוימות - היתה התנהגות מפלילה, על-פניה. הנאשם טען כי מיד לאחר שנשא ונטל את המעטפה הוא פנה לשירותים שבקניון, כשבמקום אחד הסביר "כי סיקרן אותי מה זה" (ר' בפסקה 37 דלעיל). כלומר, הנאשם פנה מיד דווקא למקום בו הוא יוכל לבדוק בחשאיות את שללו, כאשר באותו מקום הוא אף נפטר מסימן הזיהוי החיצוני של שללו, היינו המעטפה.
57. לא זו אף זו: במקום לעשות מאמץ מינימלי להשבת האבדה לבעליה - למשל באמצעות שיחת טלפון למשטרה, ולכך אין שום צורך בידע מיוחד על נהגי הארץ - הוטרד הנאשם דווקא משאלות הטיב והערך של השלל שמצא, ועל כן בדק את האבנים בפנס וכפי שאישר, אם גם בחצי-פה, אף עבר בחנות תכשיטים. בהקשר אחרון זה יוזכר כי אין מחלוקת שבכיסו של הנאשם נמצא יהלום בודד - ולא רק שלא ברור מדוע היה צריך הנאשם להפריד אבן אחת ולשים אותה בכיסו אם הוא באמת רצה להשיב היהלומים לבעליהם, אלא שעובדה זו מתיישבת יותר עם ניסיון לבחון את שווי היהלומים לצורך מכירתם.
58. הנה כי כן, התנהלות הנאשם בכל שלביה, מתחילתה ועד סופה, מלמדת על כוונתו ליטול לעצמו את היהלומים שמצא ועל כן - בהינתן הצטברות כל העובדות והנסיבות שפורטו לעיל - גם מוכיחה, מעבר לכל ספק סביר, את כוונת הנאשם לשלול את היהלומים מבעליהם שלילה של קבע.
59. בהקשר זה גם לא למותר להוסיף ולציין כי הנאשם מסר - הן במשטרה ועוד יותר מכך בבית המשפט - גרסה המנסה ליתן הסבר סביר לכל עובדה מפלילה שהתגלתה. כך, למשל, הנאשם הסביר את סימני הנשיכה על השקיות שנפתחו, ואת היהלומים החסרים, בכך שבשירותים הוא פתח שקית באמצעות שיניו ויהלומים מסוימים (אולי) נפלו ממנה. מעבר לכך שלגרסה זו לא כל נמצאו תימוכין - שכן חיפושים שנערכו בשירותים ותשאול עובדת הניקיון העלו חרס - גם התנהלות זו של הנאשם תומכת

אף היא במסקנה המפלילה המתבקשת.

(2) גניבה במציאה והתגבשות יסודות העבירה:

60. הנאשם הואשם בכתב האישום בעבירה של **גניבה בנסיבות מיוחדות**, בחלופה של גניבת דבר שערכו עולה על 500,000 ₪, לפי הוראות סעיף 384א(ב) לחוק העונשין. בהקשר זה טענה ב"כ הנאשם, נמרצות, כי אין לקבל את עדותו של מר שירי אודות טיבם וערכם של היהלומים שהנאשם נטל, שכן לא הוגשה חוות דעת באשר למהות האבנים המדוברות כיהלומים, משקלן או ערכן.

61. ואולם, מעבר לעדותו של מר שירי אודות ניסונו רב השנים בענף היהלומים והמוניטין שצבר - עדות שלא נסתרה כלל ועיקר - עדותו בנושא טיב האבנים המדוברות כיהלומים ושוויים נשענה בין השאר תעודת המשלוח, שנערכה עוד לפני גניבת היהלומים, ואין כל סיבה לפקפק בה. אכן, פשיטא כי הוכחת שווי הגניבה רובצת לפתחה של המאשימה, אך כאשר בעניין זה העיד בבית המשפט מר שירי - שעדותו נתמכה בהיבטים שונים הן בעדותו של מר קלמרו, הן בעדותו של רס"ר פייגין והן במסמך בכתב (תעודת המשלוח) - אין כל סיבה מבוררת שלא לקבלה; וזאת אף ללא קשר לרושם החיובי שעלה מעדותו בבית המשפט. מעבר לכך, נוכח טענות ב"כ הנאשם בהקשר זה לא למותר להוסיף ולציין כי אין תנאי שבדין הדורש כי הוכחת שווי רכוש שנגנב תיעשה בחוות דעת דווקא; ומכל מקום שווי היהלומים שנגנבו על-ידי הנאשם הוכח לפניי כדבעי באמצעות העדויות שפורטו לעיל.

(3) סוגיית ה"רשלנות התורמת":

62. ב"כ הנאשם חזרה והביעה פליאה ותמיהה - בעיקר על התנהלותו של מר שירי, אך גם על התנהלותו של מר קלמרו - בהקשר לכך שיהלומים בשווי כה גבוה לא הועברו ליעדם באמצעות חברה לבלדרות מאובטחת אלא על-ידי מר קלמרו ובמעטפה פשוטה. מבין השיטין של הטיעון - ואף מתוך השיטין עצמן - עלתה גם טענה להתנהלות בלתי-סבירה על פניה של השניים או, לכל הפחות, רשלנית.

63. חשוב אפוא להדגיש כי, במישור הפלילי, רשלנות תורמת של קורבן העבירה אינה שוללת כלל ועיקר את פליליות המעשה (השווה, אם גם בהקשר שונה, ש"ז פלר, **יסודות בדיני עונשין**, כרך א' (תשמ"ד-1984), בעמ' 759). אכן, לעיתים התנהגות לא זהירה של קורבן העבירה מקלה על ביצוע העבירה או אף יוצרת את עצם האפשרות לביצוע העבירה. היבט זה הוא בולט במיוחד בעבירות רכוש ויש להניח שזהו מקור האמרה העממית הנפוצה, שלפיה "הפרצה קוראת לגנב". ואולם, כאמור, אין בהתנהלות לא זהירה של קורבן העבירה כדי לשלול את פליליות מעשה העבירה, או כדי לגבש פטור מאחריות למבצע העבירה; שהרי אם תאמר אחרת יהא בכך משום מתן היתר-בפועל לביצוען של עבירות רכוש נגד כל מי שאינו מקפיד בנקיטת צעדים הולמים לשמירה על רכושו - תוצאה שהיא גם אבסורדית וגם נוגדת בבירור את האינטרס הציבורי.

ו. סוף דבר:

64. אשר על כן ולאור כל המקובץ אני קובע כי עובדות כתב האישום הוכחו בבית המשפט כדבעי, כנדרש בהליך פלילי.

לפיכך אני מרשיע את הנאשם בעבירה שבה הוא הואשם בכתב האישום, דהיינו: עבירה של **גניבה בנסיבות מיוחדות** (גניבת דבר שערכו עולה על 500,000 ₪), לפי הוראות סעיף 384א(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ז אדר ב' תשע"ט, 24 מרץ 2019, במעמד הצדדים.

[1] כהערה טכנית יש לציין כי ההדגשות בכל הציטוטים שבהכרעת דין זו **אינן** מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך ציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה.